

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.5 License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/> or send a letter to Creative Commons, 543 Howard Street, 5th Floor, San Francisco, California, 94105, USA.

Adam Sádovský, 2005 (cc)

ŠERMÍŘ

„Jmenoval se Tardvel a moc se o něm nevědělo,“ začal své vypravování Krisbin, sedě se svými vojáky u plápolajícího ohně. „Slavnej taky nebyl, ale patřil rozhodně k nejepesnějším šermířům, jaký chodili po světě. Byl dokonce lepší než mistr Gilotin, králův dvorní mistr meče, který se v příběhu ještě objeví. O Gilotinovi ale rozhodně slyšet bylo. A vy jste o něm slyšeli určitě.“ Chlapi pokývali hlavami a nejhorlivěji pokyvoval hlavou Fulnir. Byl ještě mladý a historky miloval.

„Tak tenhle Tardvel,“ pokračoval dál Krisbin, „měl v příběhu o přepadení krále hlavní slovo. Začalo to asi ten den, kdy chtěl král Tardvelovi udělit hrdinský titul...“

„Jak jsem byl vyrozuměn, byl jsi to ty, šermíř Tardvel, který první pronikl za hradby a otevřel bránu pevnosti Hirrymbreg,“ řekl král Wolclav vznešenou mluvou a pohlédl z výšky svého trůnu dolů na klečícího Tardvela.

„Ale to nestojí za řeč,“ odvážil se odporovat šermíř.

„Stojí či nestojí, je tu jeden malý problém,“ řekl král. Zdvihl svůj majestát z mocného trůnu čerstvě dobytého Hirrymbregu a postoupil o jeden stupínek níž. Sál plný šlechticů a sirů vysoko postavených stavů utichl. Světoznámý, uznávaný a proslavený veršotepec Lambrk umkl také a celá společnost, jež zde prodlévala právě jeden den a nestihla tak, ke svému jistému štěstí, krvavou řežbu, pohlédla v očekávání ke královu stolci. „Tato skvělá pevnost patří opět nám a od této památné chvíle nechť se v análech píše, že naše vojska již nikdy neustoupila. Naopak, budeme nyní pokračovat kupředu k osvobození spojených říší od giranghů, ratesů, fransů a dalších jižanských přivandrovalců.“ Rozepjal ruce, jakoby objímal celý sál a zavlnil helmelínem. Jeho slova zněla slavnostně a jeho hlas řinčel jako zvon katedrály. „Bitva o Hirrymbreg potřebuje svého hrdinu a můžeš to být ty, ctěný Tardvele a nebo tady sir Sharm z Asseksu.“

Tardvel vykulil oči, ale to už si vedle něho klekal sir osobně. Nevzpomínal si, že by ho byl v bitvě kdy viděl a spíš by vsadil rohy telete na to, že přijel dnes časně zrána ve voze od

slavných bratrů Rajz a Rojz. Sharm se na něj ovšem sebejistě usmál a ten úsměv říkal: asi tolik co právě nyní král:

„Vzhledem k tomu, že vážený sir Sharm, je vážený sir a jeho slovo je také ctěné a vážené, nemá naše urozenost důvod pochybovat o jeho prohlášení. Tudíž slovo šermíře Tardvela je tímto zpochybněno.“

Tardvela to dopálilo. „Jaké slovo? Nevím, jak se vám doneslo, že bránu jsem otevřel právě já, ale já to o sobě nikdy netvrdil a o žádnou hrdinskou ceremonii nestojím.“

Sharm se usmál. Král se zamračil.

„Jestli dovolíte,“ řekl kdosi z přihlížejících. „To já jsem viděl Tardvela jak sám s šípem v noze překonal hradby a rozsekal dva tucty obránců a otevřel bránu.“

Král se mračil stále víc. „Kdo to tvrdí?“

„Já, velitel třetí útočné roty, Krisbin. Viděl jsem to na vlastní oči spolu s dalšími pěti chlapy. Viděl jsem to a smekl jsem před výkonem toho mladého šermíře, který neohroženě nasadil svůj život a připadlo mi na mysl, že by za svoje zásluhy měl být odměněn. To já ho, vaše veličenstvo, navrhl na hrdinské vyznamenání.“

Král se dokázal mračit opravdu pekelně. „Budiž,“ štěkl a vyděsil tak sira Sharma z Asseksu k smrti. Vznešený sir, pobledl a úsměv z jeho tváře aby kejklří dolovali. „Zbývá pouze jediné. Vy dva mužní a chrabří bojovníci se utkáte v přátelském souboji na život a na smrt a ten, který byl schopen dobýt Hirrymbreg, bude jistě i vítězem tohoto čestného klání.“

Ozvalo se zadunění a sir Sharm zjistil, že mdloba na tvrdé podlaze může znamenat ošklivou bouli.

„Vaše veličenstvo,“ řekl pevně klečící Tardvel. „To snad nebude třeba, já o žádné uznání nestojím. Nechci být prolašován za hrdinu a pro mě a za mě, udělte ten titul pravdomluvnému siru Sharmovi.“

„Dost!“ křikl král. „Odvážíš se zsměšňovat náš majestát a velkorysé rozhodnutí naše? Odvážíš se překročit naši velkodušnost a spravedlnost naši před shromážděním tohoto váženého lidu? Mají-li si muži co říci, měli by to činit zbraní. Tak to bylo, je a bude. A je-li tu někdo, komu se to zdá pošetilé, měl by mi to osobně přijít říct. Mezitím, lhal-li jeden z těchto odvážných a chrabrých pánů, tento pradávný a spolehlivý způsob mezi nimi rozhodne.“

„Ovšem já jsem nikdy netvrdil, že jsem dobyl Hirrymbreg,“ zkusil to znovu Tardvel.

„Sharm tě nazval lhářem a proto budeš bránit svou čest,“ odvětil král. „Jinak jsi u mě zbabělec. Král domluvil a teď, nechť začne hostina a ty barde zabrnkej o velkém dni a o zvratu ve válce o naši rodnou zem.“

Společnost ožila. Vyvalily se sudy, přinesla se pečeně a korbele začaly hlasitě bubnovat o mastné desky stolů. Síní se nesla píseň:

Honem, honem, honem do bitvy o pevnost
velkou, pevnou, obleženou, opevněnou
zvítězíme silou, tak na naší spravedlnost
a odvahu připíjíme v čele s naším hrdinou

Sharmem, sirem z Asseksu.

Hrdina se zmátořil a byl posazen ke stolu k hodokvasu a doušek vína ho probral k životu. Po očku však sledoval Tardvela a kolena se mu přitom třásla z pomyšlení, že bude muset zkřížit zbraň s někým, kdo sám dobyl Hirrymbreg.

Tardvel neměl co oslavovat a doloudal se ke Krisbinovi, veliteli třetí útočné roty. „Cos to vyvedl?“ obvinil ho.

„Co by? Zasloužíš si metál, za ten čin,“ bránil se Krisbin.

„Já o něj nestál.“

„Hele, tohle je čest celý naší roty a celého vojska, který tu před tejdnem potilo krev. To ocenění patří někomu z vojáků a ne tamtomu cukršouvi.“ Prstem ukázal na záda urozenému šlechtici, kterého mezitím obletovaly urozené šlechtičny a jemně mu ofukovaly urozenou bouli na čele. Manželka ho sledovala vražedným pohledem.

„Já ale nejsem voják. Jen šermíř, co se do toho připlatl.“

„Tak ať. Bojoval jsi po našem boku? Bojoval. To stačí. Buď jak buď, šermíř jsi skvělý a těžko by se hledal protivník, který by ti stačil. Ten titulovaný vejtaha nemá šanci a půjde k zemi stejně tak jistě, jako metál, poputuje k nám.“

„Jaks to mohl takhle zkazit?“ lamentoval Krisbin a současně ovazoval Tardvelovi krvácející zranění. „Jak? Jak? V životě jsem neviděl takovou nešikovnost. Neudělal jsi to naschvál?“

„Ne,“ zaúpěl Tardvel a hluboká rána na hrudi vyplivla další rudou tekutinu. Ta také tvrdila, že ne.

„Tak jak? Nechápu to. Viděl jsem, že všechno děláš dobře. Tercie, pak výpad, pak úkrok stranou. Proč ti potom vypadl meč z ruky?“

„Náhoda,“ sténal šermíř.

„K čertu s takovou náhodou. Jestli ano, pak máš tu největší smůlu, jakou jsem kdy viděl. Jak se ti podařilo, že si o ten svůj ležící meč zakopl a vrazil si ho do stehna?“

„Byl jsem nervózní.“

„Prdlajz. A co na hradbách? Při dobýjení pevnosti. Tos nervózní nebyl?“

„Ne. Tenkrát ne.“

„No, už s tím teď nic neuděláme. Hlavně, že tě nechal žít. Nebo bych měl spíš říct: Hlavně, že jsi se nezabil? Ovšem, teď je z tebe lhář. Ze mě taky. Metál jde do hajzlu a ne k naší jednotce a co víc, král nás na další slavnostní večeři nepozve. Spíš nás pozene svinským krokem znovu na frontu.“

„Je to stejně tvoje vina. Já věděl, že se něco takového stane. Stává se mi to pořád.“

„Tak už na to nemysli... Jaks to mohl takhle zkazit?“

Sharm z Asseksu se po své výhře a po předávací ceremonii stal králi velmi blízký. Dokonce se zúčastnil i jednoho důležitého zasedání. Král tehdy určil strategii v dalším postupu a když už se všichni shodli jak je to brilantní a chystali se rozejít, obrátil se král na Sharma:

„A co si myslí náš hrdina? Nejdřív dobýt pevnost Neged a následně osvobodit město

Solbaden?“

Na tenhle druh otázky se královi neodpovídalo: 'Ne, to je chybné rozhodnutí.' Odpovídalo se: 'Přesně to je i můj názor.' Jenže Sharm byl ze svého nenadálého vítězství ještě mimo a přetéká sebevědomím. Prostě si myslel, že existuje lepší možnost, jak dál pokračovat a jen se divil, že ji králi ještě nikdo nenavrhl.

„Myslím, vaše výsosti, že by bylo lepší dobýt pevnosti Brass, Lensen a Karbald podél toku řeky Sovus.“

Král se zarazil, ale zaujalo ho to. „A proč si to myslíš.“

Náhle se Sharm ulekl a začal ze sebe koktat: „Ech. Jelikož by tak byla ... ech ... no, byla by přerušena trasa, po které nepřítel přepravuje zboží a materiál. To by se ... ech ... to by nám dalo jistou výhodu, že?“

„Hmm. Máš pravdu,“ děl král. „Tím by vznikla severní a severovýchodní fronta a v kleštích by se ocitl celý Nalnareon a mohl by být donucen kapitulovat. Hmm. Skvělá myšlenka sire. Na spojenecké radě se tento krok pokusím prosadit.“

Sharm se usmíval jako sluníčko. Skvěle poradil králi, stál nyní na výsluní jeho přízně a každý ho musel obdivovat.“

„Ten Sharm je debil,“ prohlásil mistr Gilotin. „Co teď?“

Dvorní mistr meče se ptal tajného spolku spiklenců a jednoho jižanského špeha. Návrh, který králi z pochopitelných důvodů nikdo nikdy nesdělil a který nyní předložil naivní sir Sharm, totiž znamenal, že by válku mohl král Wolclav s podporou spojenců nakonec i vyhrát a o to nikdo z přítomných nestál. Všichni již měli své jisté. Čekaly na ně dobyté tvrze a velká území a také se jim společným úsilím podařilo s jižany vyjednat smlouvy, které z nich po válce měly učinit pány zdejšího obchodu. Šlo především o ovládnutí trhu s čokoládou.

Nicméně nyní byla situace velmi choulostivá a žádala si odvetnou akci. Slova se ujal jižanský špeh. „Král musí konečně zmizet. Ještě před Velkou spojeneckou radou, ale čím dřív, tím lépe.“

„A kdo se toho ujme?“

„Nechte mě hádat,“ zkusil to mistr Gilotin. „Mám to být já.“ Všichni přítomní přikývli. „No tak dobře,“ souhlasil nespokojeně mistr meče. „Ale jen tehdy, naskytne-li se vhodná příležitost.“

Gilotin byl velmi zbožný člověk a zabíjel nerad, přesto v tom měl zručnost. Měl dokonce takovou zručnost a takovou pověst, že po něm byl následně pojmenován jistý stroj jistého účelu. Když měl být někdo zlikvidován, všichni se obraceli na Gilotina a jemu to slušně vynášelo. Například nyní si za svůj čin mohl vysloužit třetinový podíl na trhu s čokoládou (získal výhradní práva na hořkou). Gilotin byl ovšem hodně moc zbožný a často chodil ke zpovědi. Někdy dokonce ještě dřív, než nějakou tu vraždu spáchal.

Tak se o chystaném atentátu dozvěděla papežka Alžběta de Sade. Ta informace k ní putovala celé dva dny od toho nejnižšího kněze ve zpovědnici, přes jeho psychologa, až k Alžbětině sekretářce. Papežka však dlouhou dobu vyčkávala a po ten čas zvažovala, co by asi tak pro církve bylo nejlepší. Zjistila, že církve jí je ukradená a že se především chce

pomstít siru Sharmovy, který jí kdysi odkopl kvůli své nynější manželce.

„Tak už se cítíš líp?“ vyzvídal Krisbin na Tardvelovi. Šermíř se přišoural na louku za pevností a po dvou týdnech polehávání se rozhodl, znovu se dostat do formy. „Vypadáš už dobře. Popadni meč a udělej několik kroků. Tady chlapi už sou schvácený a budou jenom čumět.“

Tardvel přikývl, opatrně se protáhl a několikrát zkušebně zatočil mečem v zápěstí. Vzduch nesl vůni květin a borového lesa a kdesi mezi zelenou záplavou houževnaté trávy zurčel potůček. Byl krásný den, svěží den a Tardvel miloval pohyb a miloval váhu meče v ruce. Krisbinovi chlapi mu udělali místo a dřepli si kolem vyšlapaného kruhu.

Kvarta, výpad, obrat, výpad, pirueta a ústup.

Krisbin vyvalil oči. Co že to viděl? Nesmysl. Jen mistři umí útočit z kvarty. A pak dál? To byl naprosto precizně provedený útok, před kterým by se neubráníl ani sám ďábel. A ten chlap k tomu navíc čtrnáct dní ležel bez pohybu.

Tardvel miloval pohyb a žil se svým mečem v harmonii. Mohl, chtěl-li, dokázat téměř všechno. Rozpohybovat ostří až hvízdalo, zasadit dva a půl smrtelné rány během jediného mrknutí oka, přežít dobývání Hirrymbregu.

Tercie, smýknutí, výpad, výpad.

Krisbin ztrácel dech. Ten chlap je ztělesněním absurdity. Na jednu stranu předváděl bezchybné a superobtížné variace a na stranu druhou byl schopen přizabít sám sebe tím svým ostrým nástrojem. „Dost, dost!“ křikl na něj. „Ani králův dvorní mistr meče. Sám mistr Gilotin by něco takového nesvedl. Tohle není normální, v tom něco vězí. Něco v tom vězí tak jistě, jako cosi v povolné děvce.“

Tardvel přestal a přisedl ke Krisbinovi na kus klády. „S tím musím souhlasit, ale jestli přijdeš na to co, dlužím ti rundu.“

„Připrav si chechtáky, protože tohle je jasně vod psychiky.“

„O něm jsem nikdy neslyšel.“

„Zato já jo. Psychika, to je hochu takovej převít, co se ti hrabe v hlavě a dělá tam brajgl. Když si hodíš smyčku kvůli ženský, je v tom psychika. Když ... co je chlapy? Neflákat se a znovu dokola. Viděli jste jak se to dělá, tak se poučte. Ještě tejdén a frčíme zase na frontu, třeba vám to pak zachrání život.“

Co jsem to říkal ... Jo, když máš třeba ženský říct, že jí miluješ a místo toho řekneš jen: Já ... jdu na pivo.“

„Nebo když jsi s ženskou o kterou ti opravdu stojí a on v ten důležitý okamžik ne?“ zkusil to Tardvel.

„Přesně tak.“

„Mě připadá, že v tom není psychika, ale ženský.“

„Špatně. Nejde jenom o ženský, můžu vymyslet úplně jiný příklady.“

„Jako...“

„No, tak... No. Asi tak: Tak to taky ne. Třeba: Kdybychom si teď šli spolu zašermovat, mohlo by se stát, jenom jako, že bys mě zranil a byla by v tom tvoje psychika. Chápeš? Podvědomě by ses mi pomstil, za to že jsem tě vmanipuloval do toho nešťastného souboje.“

„Moc tomu nerozumím. Já ti přece vůbec nic nevyčítám.“

„Ale o to právě jde. Ty ne, ale udělá to tvoje psychika, aniž bys o tom měl šajnu. Jasný?“

„Ne. A nebo radši jo. Hele, odkud máš všechny tyhle divný nápady?“

„Ženská,“ zabručel Krisbin. „Tak co? Dem si dát malou výměnu? Vypadáš, že potřebuješ s někým zkřížit meč.“

„Já bych, po tom co jsi teď tak nějak naznačoval, radši...“

„Nesmysl, to byl jen příklad. Psychika se dá vytrénovat a když pochopíš, že logika věci stojí nad psychikou, naučíš se jí zvládat. Tak dem, uvidíš, že se nic nestane.“

„Auuu. Kolik ještě stehů?“

„Už jen dva,“ řekl medik a žhavou jehlu dál protahoval rozšklebeným masem.

„To znamená další dvě flašky pálenky,“ pohrozil Krisbin bezradně přihlížejícímu Tardvelovi.

„Klidně celou bednu,“ záupěl šermíř a zranění, které viděl, ho bolelo možná ještě víc než Krisbina. „Promiň,“ řekl po dvacáté. „Já vážně nechtěl. Já nechtěl. Promiň.“

Krisbin ho provrtal pohledem a hlavou mu proletěla následující asociace: Chtěl ses mi pomstít a věděl jsi, že si budu myslet, že je to jenom psychika. Chtěls mi dokázat jak se pletu v tom, že se to dá zvládnout. Je to prostě psychika. Řekl ale jen: „Ty za to nemůžeš.“ A zařal zuby.

„Tak hotovo.“ Medik si kriticky prohlédl svou práci. Ještě jednou dlouhou jizvu na koleni polil alkoholem a když Krisbin přestal naříkat a svolávat jmenovitě všechny čerty a pekelné demony, pronesl spokojeně: „Na to se budou krásně lákat fajnový baby. Takový svalnatý veterán s jizvou je kolikrát žádanější než mladej medik.“ Zaklapl kufřík s vercajkem. „Na druhou stranu, tipuju, že jednou budete neomylně předvídat počasí.“ A odešel.

„To se mi rozhodně bude hodit,“ vrčel Krisbin. „Za tu bolest taková vymoženost.“

„Tak promiň.“

„Vidíš,“ řekl Krisbin, když se jejich jednotka připojila k severní armádě a pomalu kráčela k brodu přes Sovus, „to je taky psychika.“

„Co myslíš?“ nechápal Tardvel.

„Chlapi se od tebe radši drží dál. Nehrajou s tebou ani karty a musej bejt úplně na mol, než si přisednou k tvému stolu.“

„Já jsem na to zvyklej. Vždycky se mi v nevhodnou chvíli něco opravdu nepodaří a nejčastěji to odnesli moji kamarádi. Jenom ty se nebojíš.“

„O tom právě mluvím. Měl bych se bát, protože už jsem to schytl, ale ovládl jsem svojí psychiku.“

„A myslíš, že bych to měl zkusit i já,“ dedukoval Tardvel.

„Jasně. Hele, ten problém se má asi tak: Celej život se ti stávají takovýhle věci a už se to tak silně stalo tvou součástí, že si podvědomě nedovolíš uspět, pokud ti o to opravdu jde. Jenom tehdy, když nad tím nepřemýšlíš, se tvoje tělo a mysl sladí a fungují, tak jak to měl Pán v úmyslu.“

„Hmmm.“

„Žádný hmmm. Je to jasný jako tucet facek. Proč jsou hrdinové hrdinové? Protože jsou slavný a takový pěvci jako Lambrk jich maj plnou hubu ... a baby občes sukně. No a jsou dva druhy slávy. Zasloužená a nezasloužená. A jsou taky dva druhy hrdinů. Ty co touží po slávě a ty, kterým je to šumák. Ke které kategorii by jsi se řadil?“

„Mě je to samozřejmě jedno.“

„Špatně. Protože tobě to jedno není. Neříkej mi, že jsi strávil takovou dobu učením šermu jen proto, že tě to baví.“

Tardvel neodpověděl.

„Ty jsi se učil a šlo ti to náramně a jak jsi dokázal trumfnout i svého učitele, uvědomil sis, že takhle se můžeš stát nejslavnějším šermířem světa. A pak to přišlo. První neúspěch a další. Pak nějaká náhoda a smůla a už se to s tebou veze. A pokud je nějaká možnost, aby ses stal opravdu světoznámý, dostaví se psychika a je to v troubě. Ale stále to v tobě hlodá a ta potlačená pýcha chce ven.“

Tardvel sraští čelo. „Jako nejlepšího a jedinýho kámoše tě mám rád, ale ty řeči, co vedeš, mě děsí a krom toho jim nějak málo rozumím. Co to bylo za ženskou, která ti tohle udělala?“

„O tom bych teď nerad mluvil, ještě jsem si to v hlavě neuroval. Ale zpátky k tobě. Navrhoval bych následující léčbu: Vybereme nějakou situaci ve které jsi neuspěl. Nebo někoho, kdo tě neprávem přemohl a hezky se mu pomstíme a ztrapníme ho. Například takový Sharm s Asseksu.“

„Co s ním? Ten je ještě v teple Hirrymbregu.“

„Kdepak. Takhle tvoje léčba mě napadla včera, když jsem se dozvěděl, že král Wolclav navštíví severní armádu a že mu při tom bude sekundovat, hádej kdo...“

„Chápu.“

„Dejme tomu,“ popichoval Krisbin. „Viděl bych to asi nějak takhle: Král jede s malou družinou pustou cestou a zničeho nic je přepadne nějaká zlodějská sebranka. Těch se tady teď potuluje hodně. Kradou a rabujou a táhnou se za armádou jako smrad. Stačí nějakou takovou partu lotrů správně informovat a pak čekat co se stane.“

„To je zatraceně nebezpečný.“

„My budeme samozřejmě poblíž a když půjde do tuhého, zasáhneme. Jde o to aby Sharm ukázal svou odvahu a schopnosti. Buď uteče, nebo ho hezky pocuchaj a my se budeme z křoví chechtat.“

„To se nemůže podařit. Takovýhle plán nikdy nikomu nevyjde.“

„Omyl. Tobě by nevyšel, ale ty v něm figurovat nebudeš. Jen se pookřeješ pohledem na spravedlivou odplatu a to by tě mohlo částečně vykurýrovat z té smůly.“

„Ach jo. Copak se smůla dá takhle léčit? Není to na hlavu?“

„Pche. Kdybych v psychice byl tak zběhlejší jako Frída, to bys teprve viděl věci.“

Plán byl uveden v pohyb a běžel jako mnich po šaratici – totiž rychle, hladce a přímo k cíli. Mezi bandy rabiátů pronikla zpráva, že lesem si to špacíruje kdosi velmi bohatý, snad dokonce sám král, se směšnou stráží v závěsu. Stejně tak výtečné bylo i to, že tato zpráva se samotnému králi nedonesla, neboť on svou trasu ani v nejmenším nezměnil a v klidu se jal

projíždět místem, kterému se ne nadarmo říkalo 'U přepadeného'. Hustý vřes, kolem dokola ani živáček a tolik temných stínů, že by se v nich dokázalo skrýt několik lupičských tlup najednou, aniž by jedna o druhé vůbec nevěděla.

Byl to skvělý plán, který pracoval lépe než zaměstnanci inkvizice a měl jen jednu drobnou vadu: Nebyl to Krisbinův plán. Velitel třetí útočné roty prostě vstoupil do cizích plánů, aniž cokoli upozoroval. Stal se jen jakýmsi parazitem, neboť nachlup stejný plán běžel ještě před tím, než se Krisbin, společně s lupiči, dozvěděl, kudy že má král namířeno. Strůjcem onoho komplotu nebyl nikdo jiný, než Sharm z Asseksu. Respektive jeho žena. Konkrétně jeho žena hned po oné nepříjemné scéně ve které figuroval její manžel, jedna velice mladá dáma, jedna velmi stará postel a povlečení po nebožce matince.

Sharmova manželka, madam Arka z Johannesburgu, tehdy dala sousloví 'žena činu' naprosto nový rozměr a současně s nenávistí se v ní probudila i znalost dávného ženského umění. A totiž schopnost intrikovat a schopnost namluvit svému choti, že on je ten, kdo na všechno přišel a všechno řídí (a nechat ho, aby si smrt přivodil sám). Právě proto její manžel skončil s boulí jako hrdina bitvy o Hirrymbreg a právě proto se tentýž muž nyní hnal společně s králem do osidel, které sám na sebe upletl.

Netřeba příliš zdůrazňovat, že cílem lstivé madam Arky bylo manželka se zbavit. To, že se místo toho stal hrdinou a že měl nyní ke králi blíž než rádcové, generálové a dokonce i než sama papežka Alžběta de Sade, přišlo, takřkajíc, nadplán z nešikovnosti jakéhosi šermíře. A tajný a epochálně hrdinský tah, vrcholící odhalením všech zrádců a sabotérů, kteří by mohli na krále vztáhnou ruku, opět jen zaštiťoval přízemní pletichy madam Arky.

Král měl totiž pouze jediného syna, dědice trůnu, který shodou okolností studoval medicínu a byl tím pádem velmi vnímavý ke svodům opačného pohlaví. Kalibr jaký na něj nasadila madam Arka mu v mžiku smotal vrkoče na hlavě. Zbavit se manželka a zbavit se krále, přitom zůstat čistá jako laň. Tak uvažovala zhrzená žena, pro kterou špinavé povlečení automaticky znamená cyankáli v manželově ranním životabudiči.

Aby se vše podařilo, tedy aby jednotka, která měla podpořit Sharma z Asseksu, ve vhodnou chvíli vypověděla službu a aby rozestavené figurky sehrály svou roli, stačilo pouze jedno jediné ... nesmělo se stát toto:

Tardvel vystrčil hlavu z křoví. Prozkoumal cestu, zaposlouchal se, začenichal a znovu zalezl. Neviděl, neslyšel a ani necítil nikoho. Lesem vedla liduprázdná cesta, téměř jako ztracená pěšina hustě obrostlá neprostupným křovím a obležená stíny tak hlubokými, že by se do nich směstnala celá legie. Koruny staletých dubů hučely kdesi velmi vysoko nad hlavou. Pach hub se linul vzduchem, stejně jako téměř hmatatelná nervozita vyvěrající z houštin. Bylo tak dvě hodiny před polednem a král se měl co neviděl objevit.

„Jsi si jistý, že pojede tudy?“ šeptal šermíř směrem ke Krisbinovi.

„Jasně,“ špitl velitel třetí útočné roty.

„A jsi si jistý, že už tady jsou ty zloději? Nikoho nevidím.“

„Jasně že jsou.“

„A kde jsou naši. Taky je nevidím.“

„Naproti a buď už potichu. Dělej že tu nejsi, jinak něco zvořeš.“

Tardvel přikývl a opřel se o mohutné tělo statného stromu. Ruku položil na jílec meče. Toho meče, který mu chtěl Krisbin zabavit, ale který si za cenu mnoha ústupků směl ponechat. Musel například slíbit, že se ani nepohne a do ničeho se míchat nebude. A přesně to také neudělal.

Jakmile se totiž objevili čtyři koně klusající stinnou pěšinou a z křoví podél cesty se najednou vyvalilo na šest desítek chlapů, Tardvel i s taseným mečem stál mezi nimi jako jednašedesátý.

Tichá lesní pěšina se v jediném okamžiku změnila v neprostupnou cestu, jaká má srovnání jedině s úzkou ulicí na nábřeží poblíž rybího trhu v době, kdy v přístavišti zakotví celá kompanie rybářských škunerů. Chtěl-li se teď člověk někam dostat, musel se zachovat právě jako námořník, který již několik měsíců nestál na pevné zemi, a to znamenalo zkasat plachty, vyhodit vesla a ostrou přídí rozrážet proud lidí.

Právě to učinil Tardvel. Zamířil si to přímo ke králi a volal: „Sem výsosti, tady! Rychle se kryjte, je to přepadení!“

Ve stejnou chvíli kdosi z druhého konce vřavy vykřikl: „Sem výsosti. Rychle se kryjte tady!“ Byl to Gilotin s jehož přítomností zde nikdo nepočítal, ale který se konečně odhodlal.

„Ne, ne!“ křičel Sharm sedící na koni hned vedle krále. „Jsou to zrádci. Nehýbejte se, dorazí posila.“

Posila samozřejmě nedorazila. Neboť se čírou náhodou zastavila v oblíbené putice, kterou kapitánovi této družiny doporučila sama madam Arka. Což Sharm nevěděl a proto ještě neztrácel hlavu. Vytasil dokonce i meč a oháněl se jím okolo sebe.

„Sem výsosti! Rychle sem!“ nezdával to Tardvel a hrnul se k obklíčeným jezdcům.

Okolo ovšem vládl skutečný zmatek. Těžko rozpoznat přítele od nepřítele a proto se všichni pustili do všech. Teprve posléze se zjistilo, že se dostavila tlupa jistého Borovicze – jedenáct členů, a tlupa Huskaby z Berugu – dvanáct členů. Severní stranu cesty zastoupil Lobo Nobarda s bratry Gegenbergovými, známými zabijáky a prvotřídními vykradači hrobů. Bratrů bylo pět, ale hmotností vydali za čtrnáct a sever se tak stal absolutně neprodyšným. Na vlastní pěst tu byl Silius Sodus a Wechsel z Pohraničí. Jižní stranu kontrolovali uniformovaní Krisbinovi lidé – dvanáct chlapů, střed patřil také uniformovaným, tentokrát vojákům mistra Gilotina – patnáct chlapů a králova stráž se držela blízko svého vůdce – ti byli pouze dva.

Vztahy byly následující: Boroviczova tlupa se na smrt nenáviděla s tlupou Huskabovou, ty dvě party docela zapoměly na krále a šly si nemilosrdně po krku. Lobo Nobarda měl nevyřízené účty se Siliem Sodem a když ho konečně po roce dostihl právě tady, neváhal. Silius pracoval výhradně v utajení a jeho velice atrofovaná skromnost mu dávala jakési bezvýhradní právo přepadnout samotného krále. Krisbinovi lidé chtěli krále chránit, ale odháněl je Sharm z Asseksu, který ztrácel odvahu protože neviděl ani jednoho svého muže. Mistr Gilotin také dělal, že chce chránit urozeného Wolclava a pomalu se blížil vřavou. Bratři Gegenbergové nešetřili vůbec nikoho a jak se hnali kupředu, rozráželi si cestu děsivými palicemi. Wechsel z Pohraničí dlužil jistou službičku papežce Alžbětě de Sade a měl zde jediný úkol: zlikvidovat Sharma z Asseksu. Naštěstí dlužil i jistou neméně důležitou službičku králi Wolclavovi a byl nyní na jeho straně. Věděl díky Alžbětě, něco co

nevěděl nikdo další. A totiž, že zrádcem je sám mistr Gilotin a proto se pustil přímo za ním.

Krisbin byl velitel třetí útočné roty a jako takový se dokázal orientovat v nepřehledné situaci. Dokázal svoje lidi zorganizovat a rozdat jasné a účelné rozkazy. Nehodlal útočit ani na Borovicze nebo Huskabu, protože ti na krále již zapomněli. Nehodlal ani stát v cestě mistru Gilotinovi, protože věděl co dokáže s mečem a krom toho ho nyní považoval za spojence. Proto se postavil těm, co byli poblíž a těm, kteří se stále snažili dostat ke králi. Tak se do jeho sevření chytil Silius Sodus a Wechsel z Pohraničí, který byl tím pádem zbaven možnosti králi jakkoli pomoci, ale to nejhorší na Krisbina zatím čekalo. Děsivý bratři Gegenbergovi se stále blížili a způsobovali paniku. Krisbin ovšem situaci kontroloval a zvládl svoje lidi. Jediný, kdo mu jaksi unikl, byl Tardvel.

„Sem výsosti,“ nepřestával křičet šermíř a když viděl v jakém nebezpečí král je, rozběhl se k němu přímo čarou. Tak pod jeho mečem zmizela polovina mužů Huskabových, polovina mužů Boroviczových – sám Huskaba přišel o nohu, zatímco Borovicz o ruku. Dál v cestě byla Gilotinova družina, kterou šermíř zredukoval o třetinu a ani si nevšiml koho že to kosí. Tím ovšem poštvál Gilotinovi muže proti družině Krisbinově – měl totiž na sobě uniformu třetí útočné roty. Mistr Gilotin tak zůstal v bitevní vřavě sám a prostě zaklel, když se jeho meči Tardvel lehce vyhnul a dál pokračoval k Wolclavovi.

Události získávaly podobu nepovedené divadelní hry. Lobo Nobarda se kočkoval se Sharmem z Asseksu o kterého mu vůbec nešlo, jen kolem něho a jeho koně nemohl projít a proto ctěný sir nakonec vyinkasoval slušnou ránu do hlavy, která ho poslala do mdlob. Stejně tak to ovšem jen o pár okamžiků nato dopadlo i s Nobardou, kterého k zemi poslal sám král.

To už se k Wolclavovi hrnuli bratři Gegenbergové, kteří nezůstávali vůbec nic dlužni své pověsti. Zbavili svět posledního z družiny Boroviczovi a nyní už utlačovali jak Krisbinovi, tak Gilotinovi muže. Vřava silně prořídla, zato zem se zaplnila těly.

„Jsem u vás, výsosti,“ usmál se Gilotin.

„Jsem u vás,“ usmál Tardvel.

Oba tam byli a hned se do sebe pustili. Jenže Tardvel najednou zjistil, že ho sleduje král a jaksi vypadl z rytmu. Najednou se mu srdce divoce rozbušilo a na čele mu vyrazil pot. Ještě dokázal odkrýt tři Gilotinovi rány a pak konečně zakopl a začal ztrácet rovnováhu. Gilotinův meč létal kolem a jen díky bleskovým reflexům se Tardvel držel při životě. Na poslední chvíli se vyhýbal a uskakoval a pak spadl na zem. Válel se na pěšině a po čtyřech se snažil zmizet.

Všiml si toho Krisbin a obrátil oči v sloup. Všimli si toho také bratři Gegenbergové a rozhodli se zamířit přímo k němu. Mistr Gilotin se smál a hrál si s Tardvelem jako kočka s myší. Smál se a smál se a nejednou utichl. Chvilí nedával pozor a pak s údivem zjišťoval, že má mezi lopatkami dlouhé ostří nějaké kudly. Malátně se otočil a chytil svého vraha za klopy. „Ty,“ řekl a zemřel.

„Jsem u vás,“ usmál se Wechsel na krále a hned zase zmizel. Svou službu králi splatil.

Tardvel v tu chvíli, kdy ho přestal pronásledovat Giloton, vyfasoval nové tři protivníky. A ukázalo se, že bratři Gegenbergovi jsou ještě strašnější, než sám mistr meče. Kolosy se oháněly svými palicemi jako by to byly vycházkové hole a jejich nezdravě bledé obličej

čtily nenávisť a krví podlité oči sršely zlobu. Šermíř se odkutálel ve stejný okamžik, kdy se do země zabořila mohutná palice. Náhle zapomněl na krále a uvědomil si, že drží meč a že může bojovat.

Byl šermíř a proti palicím se těžko šermuje, přesto rychlost, intuice a reflexy dokázaly své a tak se první z bratrů nakonec bez života vydal na cestu k zemi. Tardvel se kolem padajícího těla prohnal, kličkoval a střídal divoké úniky s nebezpečnými výpady a brzy se zbavil i druhého protivníka.

„No a dál?“ vyzvídal Fulnir, když se Krisbin na delší dobu odmlčel.

„Co dál?“

„Jak to bylo dál? Přece Tardvel bojoval ještě se třemi bratry Gegenbergovými a ty a tvoji muži jste se potýkali se Siliem Sodem. Chci vědět jestli se králi nic nestalo.“

„Co myslíš, když nám stále vládne? Přece jsem říkal, že budu vyprávět o tom, jak král vyvázl z léčky.“

„Ne říkal jsi to jinak, ale stejně to musíš zakončit.“

„Je pozdě. Zítرا nás čeká těžká bitva. Mají převahu a lepší pozici, potřebuju si promyslet strategii.“

„Ale takhle budu děsně nervózní z toho jak to skončí.“

„Ty jsi ale živel, víš to? No dobře. Jestli je ještě někdo, kdo to chce slyšet do konce...“ pár vojáků sedících kolem ohně zvedlo ruce. „Tak fajn. Kde jsem to skončil... Aha. Dál měl Tardvel před sebou vůbec toho největšího z bratrů...“

Šermíř vyskočil obrovi na ramena, udržel rovnováhu, když se ho Gegenberg snažil setřást a nakonec ho dekapitovat. Tak ostrý měl meč a tak skvěle s ním uměl zacházet. Hlava dopadla na zem a zadunělo to tak, jako když spadne prázdný sud. Šermíř neváhal a pustil se dalších z bratrů, kteří byli pozadu. Tři Gegenbergové padli a dva ještě zbývali, bohužel však Tardvelovi nebylo dopřáno porazit je. Nabrala ho neskutečná síla zkoncentrovaná do pohybu mohutného kyje a jediným pohybem ho odklidila ze scény. Proletěl křovisky, polámal větve několika stromů a zmizel v lese.

Stejně tak odletěli i další: Jeden i druhý králův strážný i se svými koňmi, tři chlapi Krisbinovi, dva Gilotinovi, Fulnir taky odletěl ...

„Co? Kde, kdo?“

„Posloucháš nebo lovíš komáry?“

„Poslouchám, poslouchám. Pokračuj prosím.“

Až teprve, když se všichni přítomní, což značilo deset mužů Gilotinových, Krisbina a jeho sedm mužů, Silia Soda, čtyři zbývající muže z Huskabovi družiny a samotného krále sjednotili ve společném útoku, podařilo se zbavit i posledních dvou bratrů. Pak už žádná bitka ani potyčka nenásledovala. Protože Gilotinovi muži zjistili, že už nejsou Gilotinovi a že by měli svého dřívějšího vůdce jednoduše napráskat a tak se vyhnout provazu. Zbytek podvrtných živelů schopných pohybu se v tichosti vypařil a král si hlasitě žádal okamžitě

vysvětlení.

To se ovšem dostavilo až za delší dobu a teprve, když našli madam Arku z Johannesburgu s Wechselovou kudlou v zádech a se vzkazem od Alžběty de Sade, všem došlo, že...

„Všechny zachránil Tardvel,“ křikl Fulnir.

„Ne,“ odporoval Krisbin. „To jim tedy nedošlo. Vlastně na něho zapomněli. Já ho znovu ošetřil, všechny zlomeniny, a že jich nebylo málo, zabandážoval a on se se mnou pak rozloučil a zase zmizel. Král ho viděl zase jenom prohrávat a on se prostě znovu rozhodl změnit podnebí. Hodně chlapů si oddechlo. Mě to ovšem mrzelo.“

„Na co se teda přišlo?“

„Například na to, že madam Arka se snažila svést králova syna a že Wechsel svou kudlou splatil službu i Alžbětě de Sade. Protože ona po smrti madam Arky odpustila Sharmovi a začala se s ním opět scházet.“

„On tedy přežil?“

„Samozřejmě že přežil a navíc se z něho stal výtečný stratég a králův poradce. Bez něho by válka stála mnohem víc životů.“

„A jak to dopadlo s Tardvelovou smělou? Pomohla tvoje znalost psychiky?“

„Zapomeň na psychiku. Bylo to všechno úplně jinak, jak jsem pochopil až docela nedávno. Protože kdyby Tardvel tehdy ten souboj se Sharmem vyhrál, král by neměl tak dobrého стратега v siru Sharmovi. A kdyby potom Tardvel nezasáhl v té bitvě, tak by už mohl být mrtvý jak Sharm z Asseksu, tak i král Wolclav. Nikdy z nás tehdy netušil, že zrádce je Gilotin. Tardvelovi to ovšem bylo jedno a v bojové vytržení, nebo vinou vlastní nešikovnosti se pustil i do jeho mužů a vzápětí i do něj. Ve skutečnosti to všechno musela být prozřetelnost boží, který vedla Tardvelovu ruku a nechala ho někdy vyhrát a někdy prohrát.“

„To je nějaký divný. Zdá se mi, že kdyby to tak bylo, měl by za to být nějak odměněn. Aspoň tu slávu měl mít. Jsem rozhodně spíš pro tu psychiku a ne pro zásah shůry. I když všechny zachránil.“

„Ne. Zachránil jen mě, krále a Sharma. V podstatě vyvraždil všechny zloděje, vrahy a spiklence, kteří se tou dobou vyskytovali kolem Hirrymbregu. Možná, že podobný život vede teď někde jinde a třeba tam je slavný. A teď už musím opravdu přemýšlet nad jinými věcmi. Zítra bude těžká bitva a sama se nevyhraje.“

Fulnir se spokojeně usmál. „Děkuju strýčku. Totiž kapitáne Krisbine.“

Krisbin vstal a poněkud zavrával na levé noze. Zase se ozvalo to staré zranění. Znamená to, že se mění počasí a bude jistojistě přšet. Musí o tom informovat velení, protože déšť by v této situaci mohl změnit výsledek celé bitvy. Možná že nakonec opravdu zvítězí.